

Upozorňujeme, že výchozí [SL](#) verze této stránky byla v nedávné době aktualizována. Na překladu do jazyka, ve kterém se vám stránka právě zobrazuje, zatím pracujeme.

K dispozici jsou již tyto aktualizované překlady

Swipe to change

Dědická řízení

Slovensko

[angličtina](#)

Tento informační přehled byl vypracován ve spolupráci s Radou notářů Evropské unie (CNUE).

1 Jakým způsobem se vyhotovuje pořízení pro případ smrti (závěť, společná závěť, dědická smlouva)?

a) Závěť: Závěť je platná, byla-li pořízena ve formě a za podmínek stanovených dědickým zákonem.

Dědický zákon upravuje následující formy závěti: holografickou závěť, závěť podepsanou v přítomnosti svědků, závěť pořízenou soudem, závěť pořízenou ústně, závěť pořízenou v zahraničí, závěť pořízenou na palubě slovenské lodi, závěť pořízenou za výjimečného stavu nebo za války a mezinárodní závěť.

Dědický zákon stanovuje pro jednotlivé formy závěti následující požadavky:

Holografická závěť je platná, byla-li sepsána a podepsána osobně zůstavitelem (§ 63 odst. 1 dědického zákona).

Zůstavitel, který umí číst a psát, pořídí **závěť podepsanou v přítomnosti svědků** tak, že vlastnoručně a v přítomnosti dvou svědků podepíše listinu, kterou jeho jménem sepsala jiná osoba, přičemž před těmito svědky prohlásí, že listina vyjadřuje jeho poslední vůli. Svědkové k závěti připojí své podpisy způsobem, z něhož je zřejmé, že závěť podepisují v postavení svědků, přičemž tento dodatek není podmínkou platnosti závěti (§ 64 dědického zákona).

Závěť pořízená soudem může být jménem zůstavitele a na jeho žádost sepsána soudcem příslušného soudu poté, co soudce ověří totožnost zůstavitele. Následně zůstavitel závěť přečte a podepíše, načež soudce na závěti potvrdí, že zůstavitel závěť přečetl a podepsal v jeho přítomnosti. Neumí-li si zůstavitel závěť sepsanou soudcem přečíst, případně není-li toho schopen, přečte mu ji v přítomnosti svědků soudce. Zůstavitel následně závěť v přítomnosti těchto svědků podepíše, popřípadě ji označí svou značkou, a prohlásí, že se jedná o jeho poslední vůli. Poté závěť podepíší svědci (§ 65 a 66 dědického zákona).

Závěť pořízenou v zahraničí může pro slovenského občana v souladu s ustanoveními upravujícími závěť pořízenou soudem v zahraničí pořádit konzulární či diplomatický zástupce Slovenské republiky pověřený výkonem konzulárních činností (§ 69 dědického zákona).

Kapitán lodi může sepsat **závěť pořízenou na palubě slovenské lodi** v souladu s ustanoveními upravujícími závěť pořízenou veřejnou listinou. Taková závěť pozbývá platnosti 30 dní po té, co se zůstavitel vrátí do Slovenské republiky (§ 70 dědického zákona).

Závěť pořízená za výjimečného stavu nebo za války: během výjimečného stavu nebo za války může velitel roty nebo velitel rovnocenného či vyššího útvaru, popřípadě kdokoliv jiný v přítomnosti velitele, sepsat závěť jménem člena vojenského personálu, a to v souladu s ustanoveními upravujícími závěť pořízenou soudem. Taková závěť pozbývá platnosti 60 dní po konci výjimečného stavu nebo války, jestliže vojenská služba zůstavitele skončí před nebo po tomto okamžiku, popřípadě 30 dní po té, co skončila jeho vojenská služba (§ 71 dědického zákona).

Mezinárodní závěť musí být pořízena v písemné formě. Zákon nevyžaduje, aby zůstavitel závěť sepsal vlastní rukou, a lze ji pořádit v libovolném jazyce, rukopisně či jiným způsobem. Na žádost zůstavitele sepiše mezinárodní závěť soudce příslušného soudu, popřípadě ji pro občana Slovenské republiky v zahraničí může sepsat diplomatický nebo konzulární zástupce uvedený v § 69 dědického zákona (dále jen „pověřená osoba“). Zůstavitel musí v přítomnosti dvou svědků a pověřené osoby prohlásit, že listina obsahuje jeho poslední vůli a že mu je znám její obsah, a v přítomnosti těchto osob ji podepsat, nebo v případě, že ji podepsal dříve, prohlásit a potvrdit, že na listině je jeho podpis. Není-li zůstavitel schopen se podepsat, sdělí pověřené osobě důvod.

Pověřená osoba jej do závěti poznamená. Kromě toho může zůstavitel požádat jinou osobou, aby za něj závěť podepsala. Svědci a pověřená osoba v přítomnosti zůstavitele připojí k závěti své podpisy ve formě dodatku, v němž uvedou, že závěť podepisují v postavení svědků, respektive jako pověřené osoby (§ 71a dědického zákona). Zákon blíže stanoví, kdo může vystupovat jako svědek při pořizování mezinárodní závěti (§ 71b), podpisy a data, která se k mezinárodní závěti připojují (§ 71c), úschovu mezinárodní závěti (§ 71č), odvolání mezinárodní závěti (§ 71d), ověření mezinárodní závěti (§ 71e), ověření platnosti mezinárodní závěti (§ 71f) a formální podmínky platnosti mezinárodní závěti a požadavky na podpisy (§ 71g).

Ústní závěť: zůstavitel může pořádit poslední vůli a závěť ústně přede dvěma svědky pouze za výjimečných okolností, v jejichž důsledku nemůže pořádit závěť písemnou. Závěť pořízená ústně pozbývá platnosti 30 dní po té, co pominou výjimečné okolnosti, za nichž zůstavitel ústní závěť pořídil (§ 72 dědického zákona). Zákon dále stanoví, kdo může vystupovat jako svědek při pořizování ústní závěti (§ 73), povinnosti svědka (§ 74), neplatná ustanovení závěti pořízené ústně (§ 75), lhůtu pro uplatnění námítky neplatnosti závěti (§ 76) a způsob prokázání existence závěti (§ 77).

Notářský zákon rovněž upravuje formu **notářské závěti**, což je závěť pořízená notářem ve formě notářské listiny na základě pokynů zůstavitele, popřípadě závěť, kterou zůstavitel nejprve sám sepsal a následně nechal notářem osvědčit. Notářská závěť má stejné právní účinky jako závěť pořízená soudem (§ 46 odst. 1 dědického zákona).

Kromě výše uvedených formálních požadavků je pro platnost závěti rovněž nezbytné, aby byl zůstavitel způsobilý závěť pořádit. Podle dědického zákona může závěť pořádit každý, kdo je schopen vlastního uvážení a kdo dosáhl věku 15 let (§ 59 odst. 1 dědického zákona). Pokud zůstavitel pořídil závěť pod pohrůzkou, pod nátlakem, v důsledku podvodu nebo omylu, je neplatná, jelikož zaznamenaná vůle neodpovídá skutečné vůli zůstavitele (§ 60 odst. 1 dědického zákona).

b) Společná závěť: Dědický zákon společnou závěť neupravuje a vzhledem k tomu, že nejde o jednu z forem závěti zákonem předpokládaných, je taková závěť dle § 62 dědického zákona považována za neplatnou. V praxi však bývá za neplatnou považována pouze závěť, v níž se dva lidé, obvykle manželé, navzájem stanovují dědici (pravděpodobně proto, že tento typ závěti je svou povahou obdobný dědické smlouvě, kterou dědický zákon v § 103 zakazuje), nikoliv však závěť pořízená dvěma osobami ve prospěch třetí osoby (viz Prof. K. Zupanič, Prof. V. Žnidarišič Skubic, *Dedno pravo* (Dědické právo), *Uradni list*, 2009, s. 127–128).

c) Dědická smlouva: Dle dědického zákona je dědická smlouva, v níž jedna osoba zanechává svou pozůstalost nebo její část druhé smluvní straně nebo jiné osobě, neplatná (§ 103); obdobně je dle dědického zákona neplatná smlouva týkající se očekávaného dědictví nebo odkazu (§ 104) a smlouva týkající se obsahu závěti (§ 105).

2 Mělo by být pořízení registrováno? Pokud ano, jakým způsobem?

Ne. Zákon neupravuje zvláštní způsob ověření závěti.

3 Existují nějaká omezení svobodného nakládání s majetkem v případě smrti (např. povinný dědický podíl)?

Ano. Neopominutelní dědicové mají nárok na podíl z pozůstalosti, se kterým zůstavitel nemůže volně nakládat (§ 26 odst. 1 dědického zákona). Tento podíl z pozůstalosti se označuje jako „povinný díl“. Neopominutelnými dědici jsou potomci zůstavitele, jím osvojené děti a jejich potomci, jeho rodiče a manžel. Prarodiče a sourozenci jsou neopominutelnými dědici pouze v případě, že jsou trvale neschopni práce a nemají existenční prostředky. Výše uvedené osoby jsou neopominutelnými dědici, jestliže mají dědit v souladu s pravidly zákonné dědické posloupnosti (§ 25 dědického zákona).

4 Pokud pořízení pro případ smrti neexistuje, kdo dědí a kolik?

V takovém případě se dědí podle pravidel stanovených v zákoně: pozůstalost zůstavitele dědí jeho potomci, jím osvojené děti a jejich potomci, manžel, rodiče, osvojitel a jeho příbuzní, sourozenci a jejich potomci a prarodiče a jejich potomci. Muž a žena, kteří spolu udržovali dlouhodobý vztah, aniž by uzavřeli manželství, mohou navzájem dědit jako manželé za předpokladu, že nejsou dány důvody neplatnosti manželství. Tyto osoby dědí v souladu s pravidly zákonné dědické posloupnosti, přičemž dědicové nižší dědické třídy vylučují z dědictví dědice vyšších dědických tříd (§ 10 dědického zákona).

První dědická třída:

Do první dědické třídy patří potomci zůstavitele a jeho manžel, kteří dědí přede všemi ostatními rovným dílem (§ 11 dědického zákona).

V důsledku uplatnění zásady rozdělení pozůstalosti *per stripes* připadá podíl na pozůstalosti, který by určité osobě připadl v případě, že by zůstavitele přežila, rovným dílem jejím dětem (vnoučatům zůstavitele). Zemře-li některé z vnoučat dříve než zůstavitel, případně podíl, který by jinak připadl tomuto vnoučeti, pokud by bylo naživu, rovným dílem dětem tohoto vnoučete (pravnoučatům zůstavitele). Tímto způsobem se postupuje až k poslednímu ze zůstavitelových potomků (§ 12 dědického zákona).

Nemá-li manžel zůstavitele nezbytné existenční prostředky a dědí-li souběžně s dalšími dědici první dědické třídy, může soud na jeho žádost rozhodnout, že tento manžel dědí i část podílu na pozůstalosti, která by v souladu se zákonem připadla spoludědicům tohoto manžela. Pozůstalý manžel může zažádat o navýšení podílu z pozůstalosti na úkor všech nebo jednotlivých spoludědiců. Je-li hodnota pozůstalosti tak nízká, že by pozůstalý manžel strádal, pokud by byla pozůstalost rozdělena, může soud rozhodnout, že pozůstalý manžel zdědí pozůstalost celou (§ 13 odst. 1 dědického zákona).

Nemají-li ostatní dědicové první dědické třídy nezbytné existenční prostředky a dědí-li souběžně s pozůstalým manželem, může soud na jejich žádost rozhodnout, že zdědí část podílu na pozůstalosti, která by v souladu se zákonem připadla manželovi. O navýšení podílu na úkor pozůstalého manžela mohou zažádat všichni nebo jednotliví dědicové (§ 13 odst. 2 dědického zákona).

Jednotliví dědicové, kteří nemají nezbytné existenční prostředky, mohou rovněž zažádat o navýšení jejich dědického podílu na úkor ostatních spoludědiců (§ 13 odst. 3 dědického zákona).

Je-li hodnota pozůstalosti tak nízká, že by jednotliví dědic nebo všichni spoludědicové strádali, pokud by byla pozůstalost rozdělena, může soud rozhodnout, že tato osoba či tyto osoby zdědí celou pozůstalost (§ 13 odst. 4 dědického zákona).

Při rozhodování o žádosti o navýšení nebo snížení dědického podílu vezme soud v úvahu všechny okolnosti daného případu, zejména finanční situaci spoludědiců a jejich schopnost vykonávat výdělečnou činnost, stejně jako hodnotu pozůstalosti (§ 13 odst. 5 dědického zákona).

Druhá dědická třída:

Ve druhé dědické třídě dědí pozůstalost zůstavitele, který nezanechal žádné žijící potomky, jeho rodiče a pozůstalý manžel. Rodiče zůstavitele dědí rovným dílem jednu polovinu pozůstalosti a pozůstalý manžel dědí druhou polovinu pozůstalosti. Nezanechal-li zůstavitel manžela, dědí jeho rodiče celou pozůstalost rovným dílem (§ 14 dědického zákona).

Zemřel-li některý z rodičů zůstavitele dříve než zůstavitel, připadá podíl, který by dědil tento rodič, pokud by zůstavitele přežil, v důsledku principu dělení *per stripes* dětem tohoto rodiče (tedy sourozencům zůstavitele), jeho vnoučatům a pravnoučatům a vzdálenějším potomkům, a to v souladu s pravidly, podle nichž dědí pozůstalost zůstavitele děti a další potomci (§ 15 odst. 1 dědického zákona).

Zemřeli-li oba rodiče zůstavitele dříve než zůstavitel, připadá podíl, který by dědil každý z nich, pokud by zůstavitele přežili, jejich potomkům: podíl otce jeho potomkům a podíl matky jejím potomkům. Nevlastní sourozenci zůstavitele z otcovy strany dědí rovným dílem otcův podíl pozůstalosti a nevlastní sourozenci zůstavitele z matčiny strany dědí rovným dílem matčín podíl z pozůstalosti, zatímco vlastní sourozenci dědí otcův podíl rovným dílem společně s nevlastními sourozenci z otcovy strany a nevlastními sourozenci z matčiny strany (§ 15 odst. 2 a 3 dědického zákona).

Zemřel-li některý z rodičů zůstavitele dříve než zůstavitel a nezanechal-li žádné potomky, připadá podíl, který by tento rodič zdědil, pokud by zůstavitele přežil, druhému rodiči. Zemřel-li i tento druhý rodič dříve než zůstavitel, připadá podíl, který by jeden nebo druhý rodič zdědil, pokud by zůstavitele přežil, potomkům tohoto rodiče (§ 15 dědického zákona). Zemřeli-li oba rodiče zůstavitele dříve než zůstavitel a nezanechal-li žádné potomky, připadá celá pozůstalost pozůstalému manželovi zůstavitele (§ 16 a 17 dědického zákona).

Třetí dědická třída:

Není-li nikdo, kdo by dědil v první nebo druhé dědické třídě, přichází na řadu dědicové třetí dědické třídy.

Ve třetí dědické třídě dědí pozůstalost zůstavitele, který nezanechal žádné potomky ani rodiče, přičemž ani tyto potomci či rodiče nezanechali žádné potomky, a který nezanechal ani manžela, jeho prarodiče. Polovinu pozůstalosti dědí prarodiče z otcovy strany a druhou polovinu dědí prarodiče z matčiny strany (§ 18 dědického zákona).

Prarodiče ze stejné strany dědí příslušný podíl z pozůstalosti rovným dílem. Zemřel-li některý z předků zůstavitele z jedné strany dříve než zůstavitel, připadá podíl, který by dědil tento předek, pokud by zůstavitele přežil, dětem, vnoučatům a vzdálenějším potomkům tohoto předka, a to v souladu s pravidly, podle nichž dědí pozůstalost zůstavitele děti a další potomci. Pokud jde o další osoby, uplatní se na dědické právo prarodičů z jedné strany rodiny a jejich potomky pravidla, podle nichž dědí rodiče zůstavitele a jejich potomci (§ 19 dědického zákona).

Zemřeli-li oba prarodiče zůstavitele z jedné strany rodiny dříve než zůstavitel a nezanechali-li žádné potomky, připadá podíl, který by dědili tyto prarodiče, pokud by zůstavitele přežili, prarodičům zůstavitele z druhé strany rodiny a jejich dětem, vnoučatům a vzdálenějším potomkům v souladu s § 19 dědického zákona (§ 20 dědického zákona).

5 Který orgán je příslušný:

5.1 v dědických věcech?

K řešení dědických záležitostí jsou ve Slovinsku povolány soudy, přičemž věcnou příslušnost jsou v těchto věcech soudy okresní (*okrajno sodišče*).

5.2 k přijetí prohlášení o odmítnutí nebo přijetí dědictví?

Soud v rámci dědického řízení.

5.3 k přijetí prohlášení o odmítnutí nebo přijetí odkazu?

Soud v rámci dědického řízení.

5.4 k přijetí prohlášení o odmítnutí nebo přijetí povinného dědického podílu?

Soud v rámci dědického řízení.

6 Stručný popis postupu k vypořádání dědické věci podle vnitrostátního práva, včetně vypořádání majetku a jeho rozdělení (včetně informací o tom, zda byl postup k vypořádání dědické věci zahájen soudem, nebo zda jej zahájil jiný příslušný orgán bez návrhu).

V případě, že osoba zemře nebo je prohlášena za mrtvou, matrikář odpovědný za provedení zápisu do knihy úmrtí zašle úmrtní list ve lhůtě 30 dnů soudu pro věci pozůstalostní (§ 179 odst. 1 dědického zákona).

Po obdržení úmrtního listu soud z moci úřední zahájí dědické řízení.

Pokud z údajů v úmrtním listu vyplývá, že zůstavitel nezanechal žádnou pozůstalost, soud pro věci pozůstalostní rozhodne, že nenařídí ústní jednání; stejně soud rozhodne i v případě, že zůstavitel zanechal pouze movitý majetek a nikdo z oprávněných dědiců o konání ústního jednání nepožádal (§ 203 odst. 1 a 2 dědického zákona). Ve zbývajících případech soud ústní jednání nařídí. V rámci dědického řízení soud určí, kdo jsou dědicové zůstavitele, jaký majetek do pozůstalosti náleží a jaká práva z pozůstalosti svědčí dědicům, odkazovníkům a jiným osobám (§ 162 dědického zákona).

Dědické řízení je ze své podstaty řízením nesporným. Pokud účastníci dědického řízení zpochybní některé skutečnosti, na nichž se zakládají jejich práva, soud ústní jednání pozastaví a vyzve účastníky dědického řízení k podání občanskoprávní nebo správní žaloby (§ 210 odst. 1 dědického zákona).

Poté, co soud rozhodne, které osoby mají na pozůstalost nárok, vydá rozhodnutí o dědictví (§ 214 odst. 1 dědického zákona). Rozhodnutí o dědictví se doručuje všem dědicům a odkazovníkům, jakož i dalším osobám, které v rámci dědického řízení uplatnily na dědictví nárok (§ 215 odst. 1 dědického zákona). Poté, co rozhodnutí o dědictví nabude právní moci, nařídí soud provedení odpovídajících zápisů v katastru nemovitostí.

Kterýkoliv z dědiců může o rozdělení pozůstalosti zažádat v zásadě kdykoliv, s výjimkou doby, kdy je to nevhodné. Toto právo je neprosmělitelné. Dohody, v nichž se dědici vzdávají svého práva požadovat rozdělení pozůstalosti, jakož i ustanovení závěti, která rozdělení pozůstalosti zakazují nebo omezují, jsou neplatné (§ 144 dědického zákona). Dědický zákon neupravuje způsob rozdělení pozůstalosti; tato problematika je upravena majetkovým zákonem, konkrétně v části týkající se rozdělení spoluvlastnictví. Pozůstalost je tedy považována za spoluvlastnictví spoludědiců. Spoludědicové mohou o způsobu rozdělení pozůstalosti uzavřít dohodu. Nedohodnou-li se spoludědicové na způsobu rozdělení pozůstalosti, rozhodne v rámci nesporného řízení soud. Pokud v rámci dědického řízení navrhnou rozdělení pozůstalosti a způsob jejího rozdělení založený na dohodě všichni dědicové, soud na takovou dohodu v rozhodnutí o dědictví odkáže (§ 214 odst. 3 dědického zákona).

7 Jak a kdy se člověk stane dědicem nebo odkazovníkem?

Dědický zákon stanoví, že pozůstalost zůstavitele přechází na dědice na základě samotného zákona (*ipso iure*) okamžikem smrti zůstavitele (§ 132 dědického zákona). Rozhodnutí o dědictví, v němž soud na závěr dědického řízení dědice označí, má tedy pouze deklaratorní povahu.

Stejně tak okamžikem smrti zůstavitele odkazovník nabývá předmět odkazu, ledaže je odkaz vázán na splnění podmínky nebo uplynutí určité lhůty; v takovém případě odkazovník odkaz nabude teprve po splnění dané podmínky či uplynutí dané lhůty. Nabytí odkazu znamená, že odkazovník může požadovat splnění podmínek odkazu. Přechod vlastnického práva k předmětu odkazu na odkazovníka se řídí obecnými ustanoveními zákona o vlastnictví.

8 Jsou dědicové odpovědní za dluhy zůstavitele? Pokud ano, za jakých podmínek?

Ano. Dědicové nicméně ručí jen v omezené míře. Dědic ručí za dluhy zůstavitele pouze do výše hodnoty majetku, který zdědil. Je-li dědiců více, ručí za dluhy zůstavitele společně a nerozdílně, tedy každý z nich do výše hodnoty svého podílu na pozůstalosti, a to bez ohledu na to, zda pozůstalost již byla nebo nebyla rozdělena. Dědicové ručí za dluhy poměrně ke svému podílu na pozůstalosti, ledaže závěť stanoví jinak (§ 142 dědického zákona).

Dědic, který svůj podíl na pozůstalosti odmítne, za dluhy zůstavitele neručí (§ 142 odst. 2 dědického zákona).

9 Jaké dokumenty a/nebo informace se obvykle vyžadují pro účely registrace nemovitého majetku?

Soud, který vede katastr nemovitostí, rozhodne, zda je na základě listin prokazujících existenci právního titulu možné provést zápis, a to za podmínky, že byly splněny všechny ostatní podmínky stanovené zákonem.

Právním titulem pro zápis nemovitosti nabytý dědictvím je pravomocné rozhodnutí o dědictví vydané soudem v rámci dědického řízení (§ 40 odst. 1 bod 6 zákona o evidenci nemovitostí). Soud, který vede katastr nemovitostí, nařídí provedení zápisu vlastnického práva dědice do katastru nemovitostí z moci úřední a v souladu s pravomocným rozhodnutím o dědictví.

9.1 Je jmenování správce pozůstalosti povinné nebo povinné na vyžádání? Pokud je povinné nebo povinné na vyžádání, jaké kroky je třeba podniknout?

Zákon nepožaduje, aby byl jmenován správce pozůstalosti.

V zásadě platí, že pozůstalost až do okamžiku rozdělení spravují a nakládají s ní dědicové společně. Pokud s tím dědicové souhlasí, může být pozůstalost svěřena do správy zvláštnímu správci. Nedohodnou-li se dědicové na osobě správce pozůstalosti, může jej na žádost kteréhokoliv dědice jmenovat soud a pověřit jej správou pozůstalosti za všechny dědice, popřípadě může soud rozhodnout, jaký podíl z pozůstalosti bude spravovat každý z dědiců sám (§ 145 dědického zákona).

Zůstavitel může ve své závěti jako vykonavatele závěti určit jednu nebo více osob (§ 95 odst. 1 dědického zákona). Vykonavatel závěti mimo jiné spravuje pozůstalost (§ 96 odst. 1 dědického zákona).

9.2 Kdo je oprávněn vykonávat pořízení pro případ smrti zůstavitele a/nebo spravovat pozůstalost?

Zůstavitel může ve své závěti určit jako vykonavatele závěti jednu nebo více osob (§ 95 odst. 1 dědického zákona). Nestanovil-li zůstavitel jinak, patří mezi povinnosti vykonavatele závěti zejména řádná péče o pozůstalost, kterou spravuje, vypořádání dluhů a odkazů a především splnění poslední vůle zůstavitele způsobem, jaký si přál (§96 odst. 1 dědického zákona). Nebyl-li vykonavatel závěti v závěti určen, mohou dědicové, kteří v době před rozdělením pozůstalosti spravují pozůstalost společně, pověřit správu pozůstalosti zvláštního správce. Nedohodnou-li se dědicové na osobě správce pozůstalosti, může jej na žádost kteréhokoliv dědice jmenovat soud a pověřit jej správou pozůstalosti za všechny dědice, popřípadě může soud rozhodnout, jaký podíl z pozůstalosti bude spravovat každý z dědiců sám (§ 145 dědického zákona).

9.3 Jaké pravomoci má správce pozůstalosti?

Pokud zůstavitel v závěti určí vykonavatele závěti, stanoví v ní také jeho povinnosti.

Nestanoví-li zůstavitel jinak, použije se následující právní úprava (§ 96 odst. 1 dědického zákona):

vykonavatel závěti musí o pozůstalost řádně pečovat. Jeho povinností je zejména přijmout nezbytná opatření k zajištění pozůstalosti, pořídit soupis pozůstalosti a zjistit její hodnotu (§ 184 dědického zákona) a v neposlední řadě zajistit určený movitý majetek (§ 190 a 191 dědického zákona), vykonavatel závěti musí vykonávat správu pozůstalosti, přičemž obvyklá správa obnáší i nakládání s jednotlivými předměty z pozůstalosti. Po dobu, kdy vykonavatel závěti zastává svou funkci, jsou ze správy pozůstalosti a z nakládání s jednotlivými předměty z pozůstalosti všichni dědicové vyloučeni, vykonavatel závěti musí zajistit, aby byly vyrovnány dluhy zůstavitele a aby byly splněny podmínky odkazu, popřípadě příkazy, vykonavatel závěti musí zajistit, aby poslední vůle zůstavitele byla v zásadě naplněna tak, jak si to zůstavitel přál (viz Prof. K. Zupančič, Prof. V. Žnidaršič Skubic, *Dedno pravo* (Dědické právo), *Uradni list* 2009, s. 170–171).

Bylo-li určeno více vykonavatelů závěti, vykonávají jim svěřené povinnosti společně, ledaže zůstavitel stanovil jinak (§ 96 odst. 2 dědického zákona).

Vykonavatel závěti je povinen soudu předložit zprávu o výkonu své funkce, přičemž má nárok na náhradu výdajů a na odměnu za svou práci; příslušná částka je vyplacena na základě rozhodnutí soudu z dostupného podílu na pozůstalosti (§ 97 dědického zákona).

Nebyl-li vykonavatel závěti v závěti určen, mohou dědicové, kteří v době před rozdělením pozůstalosti spravují pozůstalost společně, pověřit správu pozůstalosti zvláštního správce. Nedohodnou-li se dědicové na osobě správce pozůstalosti, může jej na žádost kteréhokoliv dědice jmenovat soud a pověřit

jej správou pozůstalosti za všechny dědice, popřípadě soud může rozhodnout, jaký podíl z pozůstalosti bude spravovat každý z dědiců sám (§ 145 dědického zákona).

10 Jaké dokumenty se běžně vydávají podle vnitrostátního práva v průběhu nebo na konci řízení o dědictví k prokázání statusu a práv oprávněných osob? Mají specifické důkazní účinky?

Na konci dědického řízení soud vydá rozhodnutí o dědictví, tedy soudní rozhodnutí o meritu věci. V rozhodnutí o dědictví je určen rozsah pozůstalosti a osoby dědiců a odkazovníků, jakož i další osoby, jimž svědčí nárok k podílu na pozůstalosti. Dědický zákon stanoví, že rozhodnutí o dědictví musí obsahovat následující náležitosti (§ 214 odst. 2 dědického zákona):

příjmení a křestní jméno (a všechna předchozí příjmení) zůstavitele, jméno otce zůstavitele, povolání zůstavitele, datum narození a národnost a v případě vdané ženy také její příjmení za svobodna;

výkaz nemovitého majetku, společně s údaji z katastru nemovitostí, a výkaz movitého majetku, včetně odkazu na soupis pozůstalosti;

příjmení a křestní jméno dědice, jeho povolání a místo trvalého bydliště, jeho vztah k zůstaviteli, skutečnost, zda dědí ze zákona nebo na základě závěti, a v případě, že je dědiců více než jeden, také údaj o velikosti jeho podílu z pozůstalosti;

skutečnost, zda bylo dědické řízení přerušeno;

skutečnost, zda byl výkon dědického práva pozastaven z důvodu, že ještě nenastal určený čas, popřípadě proto, že byl na určitý čas omezen, nebo zda byl pozastaven z toho důvodu, že nebyla splněna podmínka nebo že závisí na splnění rozvazovací podmínky či příkazu, který lze považovat za rozvazovací podmínku, popřípadě zda je omezen zřízením užívacího práva a v čí prospěch;

příjmení, křestní jméno, povolání a místo trvalého bydliště osob, jimž svědčí nárok na odkaz, užívací právo či jiné právo plynoucí z pozůstalosti, a to včetně podrobného popisu daného práva.

Poslední aktualizace: 24/06/2016

Za originální verzi stránky (v jazyce daného členského státu) odpovídá příslušné kontaktní místo Evropské soudní sítě. Překlad pořídily útvary Evropské komise. Je možné, že změny, které v originální verzi případně provedly orgány daného členského státu, nebyly ještě do překladů zapracovány. ESS-O ani Evropská komise neodpovídá ani neručí za informace a data, které tento dokument obsahuje či na které odkazuje. Předpisy v oblasti autorských práv členských států odpovědných za tuto stránku naleznete v právním oznámení.